

ISSN 1300-3291

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 36
Ekim 1994

(Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince ince-
lenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli,
2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

c o c u k l a r i ç i n e d e b i y a t d e r g i s i

Sayı: 36

Ekim 1994

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

*

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Ayla Çınaroğlu
Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

*

©MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. Kat:4

80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0-212) 252 63 75 -76 * Faks: (0-212) 244 08 60

*

Ayda bir çıkar. Fiyatı: 40.000 TL.

Abonelik bedeli :

Yıllık 12 sayı: 400.000 TL.

Taahhütlü: 520.000 TL.

(Cilt kapağı her yılın sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM 50.

Yurtdışı Taahhütlü: DM 60.

*

Filmler: Reprograf(511 38 26)

Kapak Renk Ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

İç Baskı: Tok Ofset (565 86 34)

Kapak Baskısı: Ak Basım (244 58 16)

Cilt: Sema Cilt Evi (56786 29)

*

ISSN 1300-3291

Kapak: Mustafa Delioğlu

Merhaba!

Kırmızıfare'mize yeni yeni yazarlar katılmaya devam ediyor. Bir süredir Nuran Turan'ın "Serdar'ın Gezi Notları"nı okumaktasınız. Serdar adlı torununa iki de kitap yazdı Nuran Turan: **"Serdar'a Öyküler"** ve **"Serdar'ın Öyküleri."** Kitaplar Mavibulut Yayınları arasında çıktı. Nuran Turan'ın bu sayımızdaki sürprizi de bir söyleşi yazısı. Ünlü yazar Kemalettin Tuğcu'yla hem de.

"Seni Seviyorum Coco" adlı ilk kitabıyla biz çocuklar için yazmaya adım atan Güngör Köknel'in taptaze öyküleri de artık Kırmızıfare'de.

Uğur Esgün, "Bir Farklı Kahraman" öyküsüyle ilk adımını atıyor. Arkasının da gelmesini diliyoruz. Ayşe Değirmenciöglü, Aslı Niyazioğlu da Kırmızıfare'mize yeni katılan yazarlardan.

Kırmızıfare'den hepsine birer, "Hoş Geldiniz!" öpücüğü!

Edebiyat ve sevgi dolu günler,

Kilerdekiler

Ben Zeki Değilim	Aysel Gürmen	3
Kemalettin Tuğcu'yla Bir Gün	Nuran Turan	8
Küçük Ayak'ın Öyküsü	Aslı Niyazioğlu	10
Fındıkfaresi		15
Onu Seviyorum (25)	Fatih Erdoğan	19
Ayı	James Oliver Curwood	20
Kuraklık	Cemal Erten	27
Bilim-Oyun	Fatih Erdoğan	31
Bir Kitap Bir Yazar	Selma Erdoğan	32

BEN ZEKİ
DEĞİLİM
AYSEL GÜR MEN

Dün, annem; evimize benim kadar çocuğu olan bir arkadaşının geleceğini söyleyince, başımıza geleceklerden habersiz olduğum için çok sevindim.

Annem pastalar, börekler yaparken ben de odamı düzenledim. Ablamdan yardım istedim, ama ablam, " O senin arkadaşın kendin yap," dediği için her şeyi kendim yaptım. Oyuncaklarımı yerli yerine koyup kitaplarımı raflara güzelce dizdim. Legolarımı büyüklüklerine göre ayırıp kutularına koydum. Çalışma masasını da sulu boya yapmak için hazırladım. Su kaplarının içine su doldurdum; kağıtları koydum, kalın, ince bütün

fırçaları masaya dizdim. İçinde gümüş ve altın rengi olan iki katlı suluboyalarımı bile çıkardım.

Bütün bunları yapmamın nedeni, annemin beni, arkadaşının oğlu Emre hakkında uyarmasıydı. Çok zeki bir çocuk olduğu için bir işi uzun süre yapamazmış. Hemencecik sıkılverirmiş. Bu yüzden annemle arkadaşını konuşurlarken yapabileceğimiz birçok şey hazırladım. Annem evimize gelen arkadaşlarının çocuklarını oyaladığım zaman çok mutlu olur ve bana teşekkür eder. Dahası; akşam babam eve gelince, babama benimle nasıl gurur

duyduğunu anlatır.

Konuklarımız gelmeden biraz önce en güzel elbisemi giydim ve saçlarımı taradım.

Annemden bana da ruj sürmesini istedim ama sürmedi. "Başka zaman süreriz," dedi. Başka zaman sürmenin ne anlamı vardı ki.

Kapının zili çalınca ben de annemle kapıya koştum. Ne de olsa Emre benim konuğumdu. Annem arkadaşıyla öpüşürken ben de, "Hoş geldin Emre," deyip öpmeye çalıştım. Emre, ona saldırdığımı sanıp beni göğsümden itti. Benim boyumda olmasına karşın öyle güçlüydü ki popo üstü yere düştüm. Annemin arkadaşı hemen beni itmesine saçma sapan bir gerekçe gösterdi. Ne olduğunu hatırlamıyorum bile. Annem birbirimize alışmamız için bir süre salonda oturmamızı önerdi.

Oturan yalnızca ben oldum. Emre salonun her tarafını dolaşıp perdeler kadar her şeyi elledi. Ablam Emre'nin bir adım gerisinde, Emre'nin alıp başka yere koyduğu veya yere düşürdüğü şeyleri yerli yerine koyuyordu. Öyle hızlıydılar ki onlara bakarken gözlerim yoruldu. Emre'nin salonda

ellemeyi başaramadığı tek şey piyanoydu. Ablam vatanını koruyan kahraman Mehmetçik gibi piyanonun önüne geçti, kollarını açtı ve "Akordu bozulur, bunu ellemeyezsın," dedi. Emre'nin ablamı tepeden tırnağa şöyle bir süzdükten sonra geri dönmesi oldukça şaşırtıcıydı.

Annem, "Hadi birazda odanızda oynayın," deyince ablamın dehşetle gözleri açıldı. Yine de, "Peki," dedi. Annem bir bahaneyle kalkıp peşimizden geldi ve ablama gizlice, "Selen'i koru!" emrini verdi.

Ben daha kapıda dersimi aldığım için Emre'yle aramızda belirli bir uzaklığı korumaya dikkat ediyordum. Emre, önce bütün oyuncaklarımızı alıp alıp her birini ayrı ayrı köşelere fırlattı. Daha sonra büyük bir özenle ayırdığım legoların hepsini odanın ortasına döktü ve karıştırdı. Ablamın, "Hadi lego oynayalım," dediği sırada Emre legolardan masaya yöneldi. "Suluboya yapmayı seviyor herhalde," diye düşündüm. Emre'nin hızına kendimizi kaptırıp hemen masaya oturduk. Daha elimize fırça

almaya fırsat bulamadan Emre önümüzdeki kağıtları aldı, hepsini top gibi yapıp su kablarının içine soktu. Fırçaları da sopa gibi kullanıp top halindeki kağıtları ezdi. Sonra da ıslanmış kağıtları kaplardan çıkarıp didik didik ederek etrafa saçtı.

Ablamla ben, "Şimdi ne yapacak acaba," diye beklerken Emre kitap raflarına doğru bir adım attı. Tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Ablam oturduğu yerden, yayından fırlamış bir ok gibi Emre'nin önüne geçti, parmağını ona doğru uzatıp, "Kitaplara dokunursan seni gebertirim," dedi.

Bu arada ben yavaşça büzüldüm. Açıkçası olacaklardan korkmuştum. Eğer ablam Emre'yi döverse annem çok kızacaktı. Ben bu olaydan sorumlu olmak istemiyordum.

Annemin arkadaşı beni görünce, "Emre'yi sevdin mi Selenciğim? Biraz yaramaz değil mi? Çok zeki çocuklar hep böyle yaramaz olurlarmış," dedi.

'Yaramaz da ne kelime teyzeciğim," diyecektim ki vazgeçip, "Gerçekten de çok zeki çocuk. Ben hiç zeki değilim," dedim.

Annemin arkadaşı bu sözlerime çok şaşırdı. "Aaaa ne kadar akıllı bir çocuk!

Emre'nin zeki olduğunu hemen anladı," dedi ve ekledi, "Sen de çok zekisin hayatım." Annem konuklarımıza kaba davrandığımı düşünmesin diye hiçbir şey söylemedim ama bana hiç kimse zeki olduğumu kabul ettiremez. Asla....

Emre'nin ağlama sesiyle annemle arkadaşı yerlerinden fırlayıp içeriye koştular. Ben yerimden bile kımıldamadım. Emre'nin her şeyi gibi ağlaması da bir garipti. Sevim Teyze'min çiftliğindeki inekler gibi ağlıyordu. Kulaklarımı tıkadım ve susmasını bekledim. Kulaklarımı tıkayan parmaklarım yorulduğunda Emre hâlâ ağlıyordu. Yalnızca ağlasa neyse; salonun ortasında tepinip duruyordu. Dayanamadım ve annemin arkadaşına, "Teyzeciğim Emre hiç yorulmaz mı?" diye sordum. Annemin arkadaşı derin bir iç geçirip, "Sorma çocuğum! O hiç yorulmaz. Sabahtan akşama kadar böyle. Bu yüzden de hiç kimsenin evine gitmeye cesaret edemiyorum," dedi. Ben, "Çok iyi ediyorsunuz," deyince nedense bana şaşkın şaşkın baktı.

Ablamın Emre'ye ne

yaptığını öğrenmek için, Emreyle annesinin gitmesini zor bekledim. Kapıdan çıktıkları anda hepimiz anlaşmış gibi derin bir "Ohhh!" çektik. Sonra da halimize güldük. Ben hemen ablamı sorguya çektim, ama hayal kırıklığına uğradım. Ablam Emre'yi dövmemiş. Yalnızca, "Kitapları elleyeceğim," diye tutturunca, "Seni yerim," demiş, Emre de ağlamaya başlamış. Annem ablama, "Seni yerim demek nerden aklına geldi kızım?" diye sordu. Ablam, "Ben nerden bileyim anne? Şaşkınlıktan aklıma gelen ilk şeyi söyledim işte," dedi. Ben, "Çok iyi ettin ablacığım," dedim. Annem, "Sizin gibi çocuklarım olduğu için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsiniz. Sizinle gurur duyuyorum," dedi. Emre'yi oyalayamamıştım ama annem bir kez daha benimle gurur duymuştu.

Elbirliğiyle odamızı topladık ve babam gelinceye kadar neşeyle oynadık.

Ablamla oyun oynamanın ne kadar güzel olduğunu bugüne kadar hiç fark etmemiştim. İyi ki ablam da benim gibi zeki değil.

KEMALETTİN TUĞCU'YLA BİR GÜN

Nuran Turan

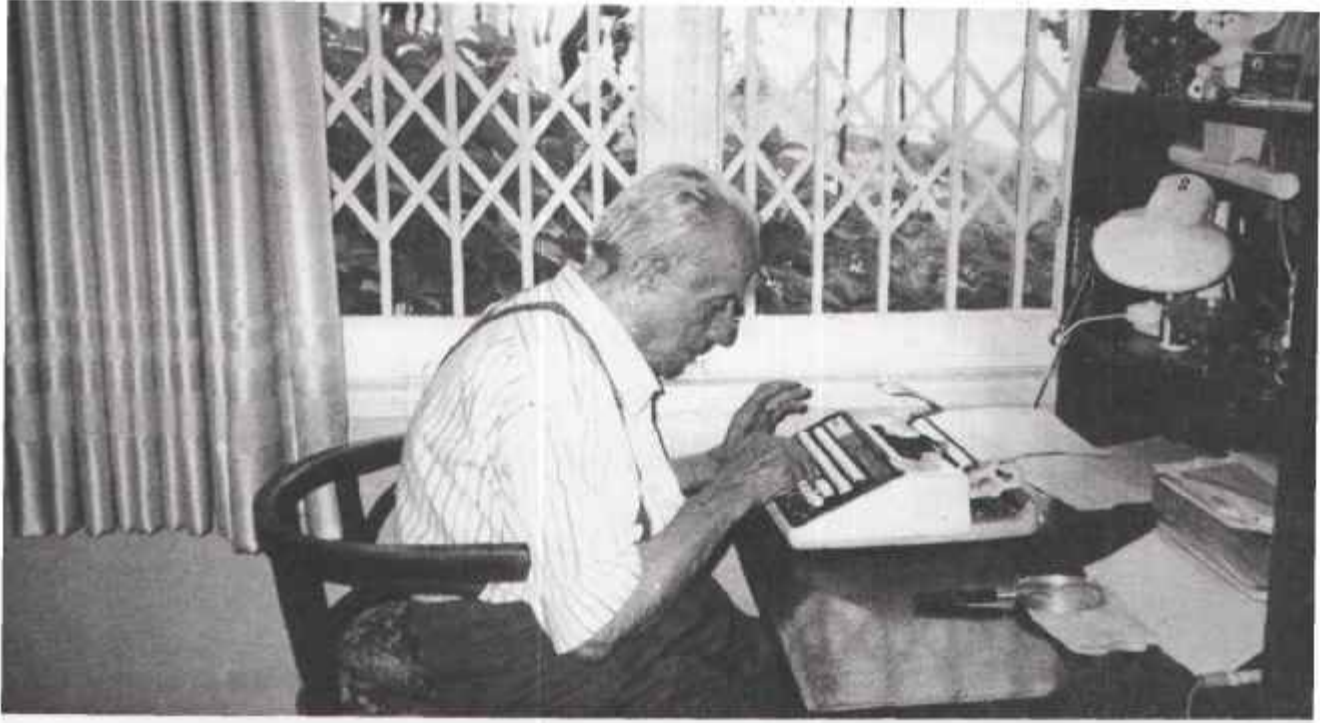
8 Çengelköy'ün tepesindeki Galip Bey Köşkü'ne ilk gittiğimde on beş yaşıdaydım. Köşkün öylesine etkisinde kalmışım ki, yıllar sonra hâlâ hayalimde o günü aynı heyecanı duyarak yaşarım. Bin bir çeşit meyva ağaçlarıyla donanmış bahçe o bahar günü bir renk cümbüşü içinde baharın doyulmaz güzelliğini yaşıtıyordu insana. Köşk eski Osmanlı mimarisinin güzel bir örneğiydi. Manzara ise gerçekten olağanüstüydü. Boğazın en güzel peyzajlarından birine hakim konumu insana, İstanbul'u doya doya yaşamak keyfi veriyordu. Yıllar sonra Kemalettin Tuğcu'yu ziyarete giderken arkadaşım Güler, "O

eski köşkün yerindeki kocaman apartmanları görünce üzüleceksin. Amcam o köşkün bahçesine yapılan villalardan birinde eski günlerin hayaliyle yaşıyor," dedi.

Doğuştan bacakları sakat olan Kemalettin Tuğcu, kalemiyle öyle bir dünyanın kapısını açmış ki, çok az insanoğluna nasip olur böyle bir mutluluk. Bugün doksan dört yaşında ve hâlâ yaşama sevinciyle dolu. Çok az gören gözleriyle daktilosunun başında hayal gücünün kanatlarına binip dolaşıyor.

Ayşecik ve Kolsuz Bebek filmleri hâlâ belleğimizdedir. Filmlere konu olan bu çocuk romanlarından başka

sayılamayacak kadar çok eseri var. Aslında Türkiye'de çocuk edebiyatından bahsederken de akla ilk gelen isimlerden birisinin Kemalettin Tuğcu olmasının sebebi de bu değil mi? Daha basılmamış en az on romanı var. Bir yandan da üretmeye devam ediyor.

Benim yeni çıkacak öykü kitabım hakkındaki görüşlerini almak istediğimi öğrenince de çok ilgilendi. Gözleri çok iyi görmediğinden öyküleri kızı Gül okumuş ona. "Öykülerin tamamını ona bir kere okudum, sonra kendisi öykü kahramanlarının isimlerini bile tek tek hatırlıyordu. Görüşlerini bir hafta sonra kendisi oturup daktiloda yazıp bana verdi." dedi Gül.

Kemalettin Tuğcu az da olsa şiir yazmış. Gönüllü sekreteri kızı Gül, "Babamın henüz basılmamış şiirleri" diyerek bana bir şiir defteri okuttu.

Kemalettin Tuğcu kendi duygularını böylesine güzel anlattıktan sonra benim söyleyecek bir şeyim kalmadı sanırım.

AYNADAKİ ARKADAŞ

Her ne zaman arasam aynı yerde
bulurum;
Hep o mahzun arkadaş, hep o değişmez
durum.

Kaşlarının çatığı az daha birleşmiştir,
Yüzündeki çizgiler daha derinleşmiştir.
Aynı içten sevgiyi kalbimizde taşıyoruz;
Aynı gamı, kederi, neşeyi paylaşıyoruz.
Evet mutlu değiliz günden güne beteriz,
Ama bu sevgi ile kendimize yeteriz.

KÜÇÜK AYAK'IN ÖYKÜSÜ

Aslı Niyazioğlu

Resim: Kemal Urganç

10

KIZGIN BOĞALARIN SOLUDUĞU TOPRAKLAR'da kızılderililer yaşar. Çok uzaklarda. Dağların arkasında. Çadırlarını kurmuş, ateşlerin çevresinde toplanmışlardır şu sıralar. Gece geliyor. Küçük ayak onlardan uzakta, bir kaldırımın üzerine oturmuş. Gecenin kentin üzerine çöküşünü seyrediyor. Yağmur yağıyor galiba. Yollar ıslak. Küçük Ayak kendini nemli hissediyor. Kızgın Boğaların Soluduğu Topraklar'ı özlüyor. Annesi, babası, büyükbabası ve kardeşleriyle ateşin önünde ısındığını düşünüyor. Yağmur damlacıkları sokak taşlarının üzerine düşüyorlar. Kent koskocaman. "Artık eve dönmek istiyorum," diyor Küçük Ayak. Keşke Kayan Yıldız'dan hiçbir şey

dilemeseydi. Gökyüzünde yıldızların belirmesini izliyor. Umutsuzca aralarında Kayan Yıldız'ı arıyor. Onu görür görmez, "Beni geri götür," diyecek. Buralara gelmek, bambaşka yerler görmek istemişti belki, ama şimdi vazgeçti. Umduğu maceraları bulamadı. Kenti pek sevmedi. Kastaneda'nın anlattığı hikayelerdeki yere hiç benzemiyor ki! Parlaklığından gözünün kamaştığı, ulaşabilmek için uykusuz geceler geçirdiği yer burası olamaz. Kayan Yıldız'ı nasıl da beklemişti. Buralara gelmeyi dileyebilmek için gecelerce yıldızlara nasıl bakmıştı. Ve bu gece, yıldızlara bakıyordu. Geri dönebilmek için. Neyse.

Kayan Yıldız görünürde yoktu. Etraf soğumaya başlamıştı. Uyumaya, kuytu

bir sokak köşesine gitse iyi olacak. Bakışları yerde yürümeye başladı...

"Bu kadar üzülmene gerek yok." Konuşan üzerinden geçmekte olan yaya geçidiydi. Onu fazla ciddiye almadan yoluna devam etti. "Kayan Yıldız'ı görmedim diye üzülmene gerek yok," diye tekrarladı Yaya Geçidi. Küçük Ayak son beyaz çizgiyi de aşmak için adımını attı. Kaldırıma varınca yaya geçidi susardı herhalde. Beyaz çizgiler onun aklından geçenleri tahmin etmiş olmalı ki, telaşla kımıldadılar. Ve Yaya Geçidi alelacele, bir nefeste, "Sana

yardım edebilirim," dedi. Küçük Ayak durdu. Dikkatle ona bakmaya başladı. Nasıl? "Kayan Yıldız olsa daha iyi tabii. Kolayca seni taşır. Ama bugünlerde çok meşgul. Bir sürü dilekle uğraşiyor. Kolay kolay göremezsın onu. En iyisi yolu kendi başına bulmaya çalış."

Küçük Ayak'ın kafasında bir "nasıl" sorusu daha belirdi. Yaya Geçidi de neşeyle ona yardım edebileceğini söyledi. Küçük Ayak düşündü: Bir yaya geçidinin konuşması garip bir şeydi. Küçük Ayak'ın Kayan Yıldız'ı beklediğini bilmesi daha da garipti. Bir de yardım etmek istiyor... Neden

olmasın! "Peki," dedi.

Yaya Geçidi'nin beklediği cevap da buydu herhalde. Çok heyecanlandı. Bir süre dalgalandı. Hep böyle bir macera beklemişmiş. Kızgın Boğaların Soluduğu Topraklar'a gitmek istemişmiş... Düşündükçe daha heyecanlanıyor, daha dalgalanıyordu. Ancak Küçük Ayak ona nereden gidebileceklerini sorduğunda sakinleşti. Sessizleşti. Ve yolu pek iyi bilmediğini mırıldandı.

Harika! Küçük Ayak'ın tüm umutları parçalara ayrıldı. Yavaşça yere döküldüler. Şimdi her şey sessizdi. "Ama bulabiliriz," dedi Yaya Geçidi, "Sana yardım edebilirim." Küçük Ayak kaldırıma doğru adım attı. "Lütfen." Küçük Ayak bir kez daha durdu... Ağlamaya başladı.

Yaya Geçidi'nin eli ayağına karıştı. Huzursuzca kımıldandı biraz. Sonra küçücük bir bulut çıkardı içinden: bir duman bulutu. Bulut yukarıya doğru yükseldi. Bulutu bir diğeri izledi, sonra bir diğeri. Küçük Ayak şaşkın şaşkın bulutları izledi. Kızılderililerin haberleşme bulutlarıydı bunlar. Mesajlar

taşırlardı. Küçük Ayak yavaş yavaş mesajı okudu: "Yaba Ge.dleri kızıl..rili..in bi...ok sırlabını bi." Güldü. Herhalde doğrusu şöyle bir şey olacaktı: "Yaya geçitleri kızılderililerin birçok sırrını bilir." Yaya Geçidi'nin yaptığı yanlışlardan hiç haberi yoktu herhalde. Gururlu gururlu duruyordu. Küçük Ayak'ı etkilediğinden emin. Onun bu hali Küçük Ayak'ın çok hoşuna gitti. Elini Yaya Geçidi'ne doğru uzattı. Tokalaştılar. Arkadaştılar. Yolculuk başlıyordu.

Küçük Ayak beyaz şeritlerin birine sıkı sıkıya tutundu. Yaya Geçidi de hızla, şeritlerini sallaya sallaya ilerlemeye başladı. Köşe başlarında dönerken şeritler kuyruk gibi kıvrılıyorlardı. Kırmızı ışığa geldiklerinde birdenbire durunca da birbirlerine çarpıyorlardı. Küçük Ayak en baştaki şeritteydi. Arkadaki şeritler ona toslayınca düşmemek için kendi şeridine kollarını doladı. İyice yapıştı. Yaya Geçidi'nin çok hoşuna gitti bu. Şimdi daha hızlı gidiyor, üstelik sesler çıkartıyordu. Küçük Ayak'ın da keyfi yerindeydi. Sokaklar ve kent arkalarında kaldı.

Otoyolun hemen yakınından gitmeye başladılar. Ormanla otoyolun arasından. Yaya Geçidi biraz yorulmuştu galiba. Yavaşıyordu. (Küçük Ayak'ın kolları hâlâ onun boynunda.) Genişlemeye, daha doğrusu derinleşmeye başladı. Bir sandık, hayır bir kayık, hayır, bir küvet oldu! Beyaz bir banyo küveti. Hatta bakırdan bir duş borusu da çıkmıştı. Küçük Ayak kahverengi deriden kızılderili elbiselerini duş başlığına astı. Çünkü küvet sıcak suyla doluyordu. Neler oluyor diye sormak istedi. Çevresi küçücük köpüklerle çevrilmişti. Başındaki tek tüy ıslanmasın diye uğraşıyordu. Islandı. O da, yapabilecek bir şey yok deyip kendini köpüklerle oynamaya bıraktı. Küvetin içi sıcacıktı, rengârenkti. Dışarda da hâlâ gece vardı. Ama garip bir renkte. Lacivertle yeşil arası. Otoyol da orman da görünmez olmuştu. Banyo küveti (yani yaya geçidi) yüzüyordu. Yumuşak dalgaların arasında.

Etraftaki tek küvet onlarınki değildi. "Nasılsınız?" dedi şişman bay ve bayanlar küvetlerinden sarkıp.

Ellerindeki keseleri neşeyle salladılar. Küçük Ayak onlara köpükler üfledi. Yaya geçidi, yanlarından geçen her küvete Kızgın Boğaların Soluduğu Topraklar'a nasıl gidebileceklerini sordu. "Nehire bırakın kendinizi," dedi herkes. Küvetler, sabunlar, şampuanlar, köpükler, baylar ve bayanlar, "Nehire bırakın," dediler. Dalgalar Yaya Geçidi'yle Küçük Ayak'ı taşıyordu. Köpükler uçuşuyordu.

Duş başlıklarına tırmanıp tırmanıp sulara atlayan çocuklar bir müddet Yaya Geçidi'nin yanı başında yüzdüler. Yoruldukları zaman banyo küvetleri gelip onları aldı. Küçük Ayak'a plastik ördeğini uzattı birisi. Ördek biraz Küçük Ayak'ın küvetinde yüzdü. Sonra cuppp! ırmağa daldı. Hızlı hızlı çocuğun küvetine yetişti. Telaşlı ve biraz korkmuş bir hali vardı. Irmak daralmaya başlamıştı. Küvetler de acele ediyorlardı burada. Neşeyle söylenen şarkılar, ısıklar azalmıştı. Garip kuş sesleri duyuluyordu daha çok. Kuşlar, nehirin iki yanında beliren ağaççıklarda, sazlıklarda olmalıydılar. Pek

görünmüyorlardı. Küçük Ayak sadece uçan bir çift kanat gördü. İnce, uzun, tuhaf kanatlardı bunlar. O zamana kadar hiç görmediği bir şeyler. Küvetlerin telaşlı halinden Yaya Geçidi etkilenmişti. Hızlanıyordu. Köpükler kayboluyordu. Küçük Ayak korktu, biraz.

"Timsahlara dikkat edin!" diye seslenildi yanlarından geçmekte olan küvetten. Timsahlar mı? Yaya Geçidi'nin tüyleri diken diken oldu. Timsahların bu macerada ne işi var? O aptal, korkunç yaratıkların. Küçük Ayak bir kızılderili olduğu için Yaya Geçidi'nden daha cesurdu. Yine de tüm yüreğiyle timsah görmemeyi diledi. Eline geçen bir tahta parçasını (sazlıklardan kopmuştu herhalde, çevrelerinde bu tür şeyler sıkça yüzmeye başlamıştı. Nehrin suyu da bulanıyordu) kürek gibi kullanarak Yaya Geçidi'ne yardım etmeye başladı. Yaya Geçidi bir kano şeklini aldı. Küçük, hafif, biraz telaşlı, yine beyaz bir kano olmuştu. Nehrin kıvrımlarını ustaca dönüyorlardı. Girdaplara ve akıntılara karşı. Banyo

küvetleri görünmez oldu. Sazlar sıklaştı. Kıyıda koyu yeşil bir kuyruk görür gibi oldu Küçük Ayak. Yüreği ağzına geldi ama belli etmemeye çalıştı. Yaya Geçidi'ni korkutmamak için. Sonra başka kuyruklar da görmeye başladı. Sapsarı gözler. Kötü kötü bakan. Yaya Geçidi tir tir titriyordu. Cesaretin damlası yoktu üzerinde. Bir timsah saldırırsa savaşılamayacaklardı bile.

Küçük Ayak kendilerini toparlamaları için, korkuya karşı söylenen bir kızılderili şarkısına başladı. Yavaşça mırıldandı. Kano da katıldı ona. Şarkı timsahlara karşı büyülerden bahsediyordu kahraman oklardan, mızraklardan... Şimdi daha iyidiler. Biraz daha iyi. Seslerini yükseltip devam ettiler. Ve hoş bir şey oldu: Sazların arkasından birisi/birileri de katıldı şarkıya. Onlar da söyleye söyleye sesin geldiği yöne gittiler. Sazlar aralandı, ağaççıkların arkasından kızılderili çadırları göründü. Bir kızılderili köyü! Küçük Ayak'm köyü! Küçük Ayak eve dönmüştü.

Fındıkfaresi

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

KÜÇÜK EVLER

15

Bir çimenlikte yedi tane ev varmış. Bu evlerde küçük çocuklar oturmuş. Evler çok güzelmiş. Renk renkmiş evler. Yeşil yemyeşilmiş yerler. Evlerin çatısı kıpkırmızıymış. Renk renk perdeleri varmış. Hep güneş onlara gülümsermiş. Onlar da güneşe gülümsermiş. Güneş bir gün bulutların arkasına geçmiş. Renkli evlerden biri:

"Güneş arkaya geçti," demiş. Öbür arkadaşları da onun gibi çok üzülmüş. Mor ev arkadaşlarına:

"Üzülmeyin güneş bizi seviyor," demiş. Kahverengi ev, "Bunu çocuklara söyleyelim," demiş.

Ve bir karar almışlar. Bu evlerin yanına büyük bir park yapılması istenmiş. Artık güzel bir ev olmuş.

Güneş de ortaya çıkabilmiş.

Ve parkta istedikleri gibi oynayabilmişler.

(Bu masalı çocuklara armağan ettim.)

Lara Ögel

Cazibe Hanım'ın İnce Düşleri

Kim bu Casfean? Yo yo bir yabancı değil. Pınarların komşusu. Aaaa... Tanımıyor musunuz? İyi ama bu imkansız! Her sabah cimnasyik kursuna giden, biraz topluca, Pınar'ın annesini akşamları yürüyüşe çağıran, bazen sinirli, bazen sevimli, uç bir insan...

Pınarlar ikinci katta, Casfean'lar ise dokuzuncu katta oturur. Unutmadan, "Casfean," Cazibe'nin kisası. Pınar ona hep Casfean der.

Casfean evli. Eşi bir reklam firmasında çalışır. Firmaların verdiği defterleri, kalemleri hep Pınar'a verir. Kendini anlatan bir öykü yazsın diye. Pınar da enayi mi? Tabii ki yanıtı, "Tamam," olur. Bir ay sonra sorduklarında yazamadığını söyler. Bu böyle devam eder. Kazanan hep Pınar olur!

Pınar, annesini Casfean'dan biraz kıskanır. Çünkü, annesi onunla Konak'a gider, kilo vermek için. Pınar'ı yanlarına almazlar. O buna hiç gelemmez. Devamlı annesine surat yapar. Oh, iyi de yapar!

Azize, (Pınar'ın annesi) arada bir Casfean'lara oturmaya gider. Pınar da babasını, "Arkadaşım çağırdı," bahanesiyle atlatıp, oraya kaçır. Zili çalar, kapı açılır açılmaz boyunu küçültüp bacak arasından içeri girer. Casfean'a, "Meyva suyu var mı?" diye sorar. Yoksa dolabı açıp birkaç "Eti Form" alır. Casfean çok yer bunlardan. Koridorda zayıflama bisikleti vardır. Pınar üstüne atlayıp gider de gider. Bazen arabaların geldiğini, o zaman da kenara kaçtığını, bakkala gittiğini hayal eder. Hızını arttırır. Casfean ona yetişemesin diye. Ama o zaman kim ona bir sürü defter verir. Hemen geri döner. Zaten o an annesinin sesini duyar. "Pınar, in oradan çabuk, oyuncak değil o," der.

Pınar, kendi çapında eğlenmeyi sürdürür. Bisküvileri dke dke yer. Bu onu pek keyiflendirir. Bir de arkı tutturur. "Oy ışmanım ışmanım." Casfean'ın yanına gider. O yine "Eti-Form" yiyordur. Bakmayın böyle olduğuna. İki gün yemez, üçüncü gün kendine ödül modül derken normalinden çok yer. Unutmadan, tartının tepesinden inmez, "Kilo vermişimdir" umuduyla. Kilosunu görünce morali bozular.

Pınar, Casfean'ı hafif ışman bir kuşa benzetir. Tartıda tneğidir. Ayrıca, Casfean'ın diyetinde, günde dokuz yumurta yemek de vardır.

Yumurta rejimi, baskül, Eti Form derken, Casfean inceldi. (Laf aramızda, pek şeker oldu.) Az eziyet çekmedi. ışmanken çektirdiği fotoğrafı buzdolabının üzerine yapıştırdı. Eli oraya gittiğinde, resmini görüp, "Aman kalsın" diyor.

Tamam, Cazibe Hanım kilo verdi, ama ya Pınar'ın annesi? Sanki Casfean'ın verdiği bütün kiloları o aldı. (Allahım, bunların kilo dertleri ne zaman bitecek? Onlarla uğraşmaktan, devlet sorunları kaldı.)

Artık, her sabah dört kilometre yürüyorlar. Stada gidip, ellerine on tane taş alıyorlar. Bir tur yürüyünce bir taş atıyorlar. Arkadan gelenler onlara yetişmesin diye, arkalarına bakıp bakıp koşturmaya başlıyorlar. Komik olan salt onlar mı? Yo, tabii ki değil. Her kavak ağacının altında biri. Sanki İzmirden İstanbul'a yayan gidip gelmişçesine yorgun uzanmış yatiyor. Kahkahalarla gülmemek mümkün m?

Cazibe Hanım'ın incelme düşleri sona erdi. Ama Pınar;m annesi henüz zayıflayamadı. Eee... Ne diyelim? Darısı Acış'ın başına.

Küçük Kızın Sorusu

"Anne benim adım neden Naz değil?" diye sormuş küçük kız annesine.

Annesi de, "Senin isminde ne var kızım? Hem Naz isminin özelliği ne ki?" diye sormuş küçük kıza.

Küçük kız da, "Bugün yeni gelen öğretmen herkesle tanışmak istedi. Herkes sırayla ayağa kalkıp adını söyledi. Sıra naz adında bir arkadaşşıma gelince öğretmen:

"Kızım senin ne güzel bir ismin var. Bu ismi çok severim."

Naz da:

"Annemle babam koymuş öğretmenim."

Öğretmen:

"İyi düşünmüşler. Gerçekten de çok güzel bir isim."

Kız, öğretmenle arkadaşşı arasında geçen konuşmayı anlatırken annesi gülümsüyordu.. Ve şöyle dedi:

"Yavrucuğum herkesin isminin bir özelliği vardır. Senin ismin de çok güzel bence."

Küçük kız bu olayı uzun uzun düşündü ve sonunda da annesinin haklı olduğunu anladı. Sonra da şöyle dedi kendi kendine:

"Evet, benim ismimin de ayrı bir özelliği var. Aslında herkesin isminin ayrı bir özelliği ve güzelliği var.

Küçük kız şimdi çok mutluydu. Çünkü artık ismini çok seviyordu.

"Tepeye az kaldı," diyor grubumuzun başı Önder. Sabahın çok erken bir saati olmasına rağmen sırtımızdan doğan güneş yakmaya başlıyor bile. Kekiklerle kaplı yamacın gecedan kalan ıslaklığı incecik bir sis halinde yükseliyor. Yerden fıskırmış kaya parçalarının kiminin üzerinden atlıyoruz, kimine kollarımızı da kullanarak tırmanıyoruz. Tepeye ulaştığımızda uğultulu bir rüzgâr terimizi kurutuyor. Çiğdem'e bakıyorum. Sarı rüzgârlığının önü açık, ama başlığı sarı saçlarını sımsıkı kavramış rüzgârın ellerine bırakmıyor bir türlü. Nasılsa serbest kalmış bir tutam saç da pembeleşmiş yanaklarında hafif hafif kıpırdıyor.

Uzaklara dalıp gitmiş gözlerinin bana çevrildiğini hissediyorum birden. Hayır, bana değil, hemen arkamda duran Önder'e bakıyor. Ona bakarken gözleri ışıltıyor.

Önder elindeki pusulayla bir şeyler hesaplıyor. Kendisine bakıldığını farkında mı? Öyle bile olsa umursamıyor. Alışık çünkü. Grupta herkes ona hayran. Özellikle de kızlar.

"Şimdi gruplara ayrılacağız," diyor. "Sen benimle gel," diyor bana. Peki o? "Sen de," diyor. Birden grup başkanı, o ve ben aynı grupta kalıyoruz. Herkes kendi rotasında ilerliyor. Biz kuzey yamacından ineceğiz. En dik yamaç bizimki.

Bir süre kolay bir rotada ilerliyoruz. Önder önde, Çiğdem ortada, arkada da ben. Bazen yüksek çalılıkların arasından geçerken Önder geri dönüp Çiğdem'in elini tutuyor. Bir ara öne geçmeyi başarıyorum. Çiğdem'e bu kez ben elimi uzatıyorum. Şaşıarak uzatıyor. Düz patikada bir süre elimin içinde tuttuğu elini yavaşça sıyrıyor elimden. Az sonra yine Önder'in arkasına geçiyor. Küçük çalılardan bile geçemiyor, Önder'e bakıyor yardım etmesi için.

Yamacın dimdik indiği yere geliyoruz. Kısa ve tehlikeli bir inişten sonra bir düzlük var, sonra yine iniş. Bu kez şansımı iyi kullanmak istiyorum. Öne atılıyorum. İstiyorum ki, Çiğdem'e ben yardım edeyim. Elini tutarak düzlüğe ulaştırayım. Oysa elleri sımsıkı birbirine kenetlenmiş olarak ikisi inmeye başlıyor. Zor bir iniş. Elleri de kullanmak gerekiyor. Ama Çiğdem tek başına inmeyi istemiyor gibi. Düşebileceklerini hissediyorum. Hissetmemle yaşadıklarım arasından saniyeler geçiyor. İkisnin de dehşet içinde açılan gözlerinden düşmekte oldukları mesajını alıyorum ve bir anda yamacın kenarındaki ağaç kökünü yakalayarak kendimi boşluğa bırakıyor ve Çiğdem'in havadaki elini kavıyorum. Çiğdem bana asılı olarak yamaca yapışıyor, Önder'se hızla yuvarlanıyor, aşağıdaki düzlükte yığılan vücutundan bir inilti yükseliyor.

Yanına iniyoruz. Az sonra toparlanıyor. Dizi ve alnı sıyrılmış. Çiğdem ona sarılıyor. Yarasını eliyle siliyor, sonra da yanağından hafifçe öpüyor. Sarı saçları toza bulanmış, gözyaşları yanaklarında çamurlu izler bırakarak akıyor. Ben de ağlamak istiyorum...

AYI

James Oliver Curwood

'Beşinci Bölüm

Hareketli Bir Nehir Gezisi

Dördüncü Bölümün Özeti: İlk tutsaklık gecesi boyunca Niua deliksiz bir uyku çekmiş ve uykusunda birçok şeyi unutmuştu. Uyandığında anasını çağıran çekingen bir inilti koparmış, ancak hiçbir cevap alamamıştı. Miki ise yattığı yerden kalkmış ve sevinçle Challoner'e merhaba demişti. Niua avcıdan nefret ediyordu. Challoner onu yine torbanın içine soktu ve güneşe doğru yol almak için kayığa bindiler. Avcı Miki'nin boynuna geçirdiği tasmanın öteki ucunu da Niua'nın boynuna bağladı. Böylece birbirlerine bağlanmış oldular. Akıntı şiddetlenince Challoner çağlayanın yaklaştığını anladı. Kıyıya doğru kürek çekmeye başladı. Bu sırada Niua, Miki'nin dostluk girişimini yanlış anlayınca kavga etmeye başladılar. Kendilerini suyun içinde bulduklarında neye uğradıklarını anlamadılar. Çağlayana doğru hızla sürükleniyorlardı. Bata çıka çağlayana vardılar ve bir gülle gibi boşluğa uçtular. Kuvvetli girdap Niua'yı odun parçasının üstüne attığında boğulmak üzereydi.

GEÇEN BİRKAÇ saniye süresince Niua'nın kafasında belirli bir yargılama yapıldığı şüphelidir; hemen Miki'yi kötü durumundan kurtarmak için bilerek harekete geçtiğini

sanmak yanlış olur. Onun tek arzusu kendisine kuru ve sağlam bir toprak bulmaktı, ama buna çabalarken ister istemez yavru köpeği de sürüklüyordu.

Sivri tırnaklarını yüzen ağaç parçasına saplayarak ipin ucunu çekmeye koyuldu ve azar azar, Miki başı önde olarak buzlu akıntıdan dışarı çekildi. Bu pek basit bir manevra oldu. Niua çevresinde suyun dönüp tersine aktığı bir ağaç gövdesi buldu: yamyassı olarak ona o zamana kadar kendisinin de bilmediği bir enerji ile tutundu.

Kalın çalılıklar- bu yüzen kütüğü kıyıdan izliyordu. Onlar olmasaydı, on dakika sonra Challoner hayvancıkları görürdü.

Doğrusu o, küçük arkadaşının hayatta kalma şansına sahip olmadığını anlamak için geldiğinde Miki, efendisinin kokusunu alacak ya da sesini duyacak kadar ayrılmış değildi. Niua'ya gelince o bu yaklaşmayı hissettiği anda ağaç parçasını bir misli daha kuvvetle kavramaktan başka bir şey yapmadı; bu iki ayaklıdan çekeceği kadar

çekmişti.

Miki hıçkırmaya, öksürmeye ve yuttuğu suyu kusmaya başlayınca kadar yarım saat geçti ve kayıktaki dövüşlerinden beri ilk defa, yavru ayı onunla yakından ilgilenir gibi göründü. On dakika sonra Miki başını kaldırdı ve çevresine baktı. Bunun üzerine Niua, arkadaşına, kıyıya varmak

istiyorsa gerekli şekilde davranmanın zamanı olduğunu haber vermek istemiş gibi ipi şöyle bir sarstı. Su

içinde, acınacak bir halde olan Miki de Niua'yı tanıyarak kuyruğunu sallamaya çalıştı.

Su içinde soğuktan titriyor ve Niua'nın büzülmüş olduğu yüksek ve kuru ağaç parçasına imrenme ile göz atıp duruyordu. Titreşen ve soğuktan uyuşmuş ayakları ile onun yanına varmaya çabaladı. Fakat bugün talihi tersine dönmüştü. Tırmanmak için dört bacağı birden

harekete geçirdiği anda şaşkınca çırpınmaları kütüğü su altında takılı olduğu döküntülerden kurtardı. Küçük önce ağır ağır sıyrıldı. Dikildi, sonra, kayığı o hale gelse, Challoner'in bile soluğunu kesecek bir hızla kaçıp gitmeye koyuldu.

Tam o sırada Challoner kayığını çağlayanın altına taşımaktaydı. Fakat yapışık ikizlerin kahramanca yol aldıkları hızlı akıntılarda onu suya indirmenin affedilmez bir ihtiyatsızlık olacağını düşünmüştü. Daha güvenli olması için kayığını ve yüklerini ormanın içinde ırmak boyunca iki saat, akıntı yönünde sekiz yüz metre kadar sırtında taşımayı tercih etti.

Yavru ayı ile köpek için bu yolculuk yaşadıkları sürece hafızalarından silinmeyecek bir serüven olacaktı.

Bir ucu öbür ucundan daha büyük ve daha ağır olan kütük bir torpil hızı ve görünüşüyle dosdoğru kayıp gidiyordu. Zaman zaman ağaç parçası köpüklü bir girdap içine atılıyor ve bir an onun içinde kayboluyordu. O sırada Miki soluğunu tutuyor ve gözlerini

kapıyor, Niua tırnaklarını daha kuvvetle batırıyordu.

Çağlayanın gürültüsü birdenbire uzaklarda kalıp hafifledi. Suyun çevrelerinde pek büyük bir uğuldama ile kaynayıp geri döndüğü iri kayalar seyrekleşmeye başladılar; ağaç parçası rahatça sarsıntısız yüzdüğü açık yerlerden geçti ve nihayet durgun suların düzgün akıntısına erişti.

O zaman yalnız iki köpük yumağı gibi görünen hayvancıklar kendi istekleriyle bir harekete girişme tehlikesini göze aldılar.

Ayı yavrusu başını çevirdi ve ilk defa, geçtikleri bütün olay alanını seyretti. İleriye bakan köpek, sakın kıyıları, derin bir orman ve güneşte kıvılcımlanan bir orman gördü. Bütün gövdesi kuvvetli bir soluk alma ile şişti, çıkardığı ferahlama nefesi öylesine derin, öylesine içtendi ki burnundan ve sarkık dudakları arasından salyalı bir hortum fişkırdı. Sonunda rahatsızlık veren durumunun farkına vardı; bir arka bacağı, altında bükülmüş, bir ön bacağı göğsü ile kütük arasında ezilmişti. Akıntının

durgunluğu ve kıyının yakınlığı ona güven duygusu verdi. Bacaklarının üzerinde doğruldu.

Ayıcık, içgüdüğü ile, umutsuz bir kucaklayışla daha sıkıca sarılırken Miki, gözleri ve kuyruğunun ucundan başka her yerini sarmış olan köpükten dayanılmaz bir kurtulma arzusu duydu. Kayıkta kaç kere silkinmişti, niçin şimdi yapmasındı? Bu soruya karşılık vermeksizin, hatta bunu sormaksızın silkindi.

Darağacı iskemlesinin celladın bir tekmesiyle çekilmesi gibi, kütük bu silkinmeye hemen ters dönerek karşılık verdi. Miki bir çığlık atmaya bile vakit bulamadan bir gülle gibi fırlayıp boğuk bir "cump" sesi ile suyun yüzüne vurdu ve bir iskandil kurşunu gibi bir kez daha gözden kayboldu.

Niua iyice tutundu; kütük doğrulunca, bütün köpüklerden temizlenmiş ve yığıtçe aynı yere yapışmış olarak kaldı. Gözleriyle Miki'yi aradı ve onun gittiğini sandı. Bununla birlikte ipin o alışığı gerilmesi ile boğulmakta olduğunu hissediyordu. Başı

ipin gittiğı yöne çekildiğinden onun suda kaybolduğı yeri görüyordu. Fakat ucunda hiçbir şey yoktu; köpek hayli derine batmıştı.

Miki'nin bulunduğı yerde akıntı yoktu. Boynundaki ağırlığın gittikçe arttığını hisseden Niua da ağaç parçasına hayata sarılır gibi sarılıyordu. Eğer kendisini bıraksa ve köpeğın yanına varsaydı kurtulmak için ellerine geçen mutlu bir fırsatı kaçırmış olacaktı. Dipte yapabildiğı kadar çırpınan Miki hem demir, hem dümen rolü oynuyordu. Kütük ağır ağır yön değıştirdi, sığılının anaforuna kapılarak çamurlu kıyı boyunca gitmeye başladı.

Niua çılgınca bir sıçrayışla sağlam toprağı atıldı ve ayaklarının altında katılığı., hisseder etmez koşmak istedi. Bunun sonucu Miki'nin ağır ağır dip çamurundan çıkması oldu. Ciğerlerine hava girmeye başladı. Niua içgüdüğüyle, bir an için koşacak durumda olmadığını hisseder durakladı ve bekledi. Miki kendine gelmekte gecikmedi. Beş dakikadan daha az bir süre içinde ayağı kalktı ve öyle bir silkindi ki, yavru ayı

bir su ve çamur kasırgası içinde kaldı. Eğer orada dursalardı Challoner bir saat sonra onları bulurdu, çünkü bu kesimlerde kıyıya yakın giderek onların ölümlerini arıyordu. Sayısız atalarından kalmış olan bir içgüdü, Niua'ya bu ihtimali haber vermiş olmalıydı, zira karaya çıkmalarından on beş dakika sonra köpeği de sürükleyerek ormana doğru yürüyordu; Miki ise onu, kendisi için yeni olan bu serüvende memnunlukla izliyordu.

Ayının keyfi yerine gelmeye başlamıştı. Anası olmamakla birlikte, orman onun aile yuvasıydı. Köpekle ve iki ayaklı yaratıkla bir arada geçen şaşırtıcı denemeden sonra çam iğnelerinin ayaklarının altına kadife gibi dokunmasından ve bu sessiz köşe bucakların alışkın olduğu hoş kokularından sevincinin arttığını duyuyordu.

Miki için işler başka türlüydü. O Challoner'in yokluğunu hissetmeye başlıyordu, ırmak uzaklarda kalmıştı ve Niua onu iri yüksek ağaçlarla dolu ormanın karanlık ve esrarlı derinliklerine sürükledikçe

kaygılanıyordu. Sonunda şiddetli bir itirazda bulunmaya karar verdi. Durdu ve birdenbire öyle sertleşip kaldı ki, ipin öbür ucundaki ayı yavrusu bir şaşkınlık homurtusu içinde sırt üstü yere yuvarlandı. Miki elde ettiği bu üstünlükten geri dönmek için faydalanmaya baktı. Babasının, Mackenzie ırkının kendisine miras bıraktığı hemen hemen bir beygir enerjisi ile ırmak yolunu tuttu ve Niua'yı, o ayaklarının üzerine kalkıncaya kadar dört beş metre sürükledi.

O zaman bir kavga başladı. Gerileri üzerine oturmuş, ön ayakları yumuşak toprağa saplanmış halde, ikisi enselerini kıracak, gözlerini yuvalarından çıkaracak şekilde ipi çekmeye başladılar. Sanki hangi boynun daha dayanıklı olduğunu ölçmek istermiş gibi bir halleri vardı. Ayının ayağı altında henüz fazla bir beden gücü yoktu. Bu bakımdan gevşek derisi ve iri kemikleri gerçek kuvveti saklayan köpekten zayıftı. Gene de kahramanca dayandıktan ve kendini dört beş metre daha sürüklenmeye bıraktıktan sonra kavgadan

vazgeçti ve Miki'nin seçtiği yönde gitmeye başladı.

Niua'nın atalarından gelen içgüdüleri onu dosdoğru o ırmağa götürdü. Fakat Miki'nin yön bulma duygusu pek gelişmiş değildi. Niua arkadaşının kendilerini korkunç ırmaktan biraz yavaşça, fakat pek güvenli bir şekilde uzaklaştıran bir çember çizdiğini görünce onu sevinerek izledi. Bir çeyrek saat sonra Miki kesin bir şekilde yolunu şaşırmıştı. Gerisi üzerine oturup Niua'ya baktı ve zayıf bir inilti ile durumu açıkladı.

Niua kımıldamadı. Delici küçük gözleri ufak bir ağaca asılı olan bir şeye takılmıştı. Bu bir eşekarısı yuvası idi.

Henüz kısa ömründe, kaç kere anası Nuzak'ın bu türlü yuvalara yaklaştığını, onları yere düşürüp koca ayağı ile ezdiğini ve kendini bu ölü eşekarıları ziyafetine çağırdığını görmüştü. Bir aydan fazla bir zamandan beri bu yemek günlük listede yer almamıştı ve o bildiği yiyeceklerin en iyilerindendi. Yuvalara yaklaştı; Miki de yanı sıra geldi. Bir metre kadar yaklaşıncı, Miki belirli ve

kaygılandırıcı cinsten bir vızıltı duymaya başladı. Niua tehlikenin farkında değildi. Yuvanın toprağa olan mesafesini hesaplayarak arkası üzerine dikildi, ön ayaklarını kaldırdı ve yuvayı felaket getirici bir sarsma ile çekti. O anda Miki'nin işitmiş olduğu vızıltı korkunç bir testere vınlamasına döndü. Niua'nın anası bir şimşek hızı ile yuvayı ayaklarının altına atar, içindeki canlıları ezerdi. Onun yerine, Niua'nın yaptığı sarsma Ahmu'nun evini ve içindeki tehlikeli kabileyi yerinden oynatmaktan başka bir işe yaramadı. Tam o sırada Ahmu, savaşçılarının dörtte üçü ile birlikte evinde bulunuyordu.

Niua yuvayı ikinci bir defa daha sarımadan, içinden koyu bir bulut çıktı. Miki çılgınca bir acı çığlığı kopardı. Ahmu, gelip burnunun ucuna konmuştu. Niua bir yakınmada bulunmadı, fakat bir süre ağzını pençelerinin arasında ovarak kalakaldı. Miki ise durmadan uluyarak burnunu toprağa sokuyordu. Bir saniye sonra Ahmu'nun bütün ordusu harekete geçmişti. O zaman Niua garip

bir anırma koyverdi ve ivedi bir gerilme ile sırtını döndü: Miki arkada kalmadı. Yumuşak derisinin her noktasında kızdırılmış bir iğnenin batışını duyuyordu. Şimdi en çok gürültüyü yapan Niua idi. Sesi sürekli bir böğürmeyi andırıyordu.

Irmak artık ona korku vermiyordu. İçgüdüğü ona pek hızlı olarak suya gitmek gerektiğini haber veriyordu. Challoner'in pusula ile izleyebileceği kadar doğru bir çizgiyi tutarak arkadaşını ırmağa sürükledi. Yüz adım kadar gidince küçük bir dereye rastladılar, onu bir sıçrayışta geçebilirlerdi. Niua sekiz on santimetre derinliğindeki suya atladı ve Miki, hayatında ilk defa olarak gönüllü bir dalış yaptı. Uzun süre serin dereciğin içinde uzanıp yattılar. Gün ışığı, burnunun ucundan kuyruğunun son omur halkasına kadar her yeri, şişmeye başlayan Miki'nin gözlerine ancak donuk ve belirsiz bir halde geliyordu. Gövdesindeki yağların koruduğu Niua'nın daha az canı yanıyordu. Bu acı veren saatler ilerledikçe kafasında çok şeyler

düzeliyordu. Bütün bu başına gelenler iki ayaklı yaratığın görünmesiyle başlamıştı. Anasını alan, kendisini karanlık bir torbaya atan ve özellikle boynuna ipi bağlamış olan oydu. Ağır ağır, fakat emin olarak, bütün bu kötü serüvenlerin sebebinin bu ip olduğuna inandı.

Uzun süren bir dinlenmeden sonra dereden çıktılar ve büyük bir ağacın dibinde yumuşak ve kuru bir köşe buldular. Güneş batıyor, hava serinliyordu. Karın üstü yatmış, şişmiş kafasını iki ön ayağı arasına almış olan Miki hafif hafif inliyordu.

Hüzünlü akşam, çevrelerinde gittikçe koyulaşıyordu ve Niua yol arkadaşına daha çok sokularak ipi ön pençeleri arasına aldı ve hafif bir homurdanma ile dişlerini sapladı, sonra düzenli bir şekilde parçalamaya koyuldu.
(Sürecek)

KURAKLIK

Cemal Erten

Resim: Aylin Baydar

Köyün yetmiş seksen yaşındaki kocamışları bile:

"Böyle kuraklığı hiç görmedik bunca yaşamızda..." diyorlardı.

Mart, derken nisan, sonra da çalışkan mayıs gelmiş, gökten bir damlacık yağmur düşmemişti. Ağaçların yaprakları, dalla gövdeyle küsüşmüşler gibi sönük, sarkıyorlardı. Zamanında adam boyunu bulan baldıran otları, döndüler, kasımpatılar bir karış boy almamışlardı. Kırıları giydiren çimenlerin hali yürek paralayıcı idi. Hiç yeşili gösteremeden fırça fırça sarıya dönüşüvermişlerdi.

Köyün biricik çeşmesi, şahken şahbaz olmuş, kesildi kesilecek serçe parmak kalınlığında akarken, onun başında köy kadınları bir testi su için saç saça, baş başa gelecek can bezginiğine

ermişlerdi.

Davarlar, koyunlar, köyün cılız itleri, susuzluktan, soluk alırken dilleri dışarı düşecek gibiydiler.

Yürekler acısı bir durumdu.

Köyün imamı ise, esip püskürüyordu:

"Demiştim ben size.

Keyiflerin tümü sizde ya ... Yine de gökten taş yağmıyor, ona şükredin.

Unutmasaydınız: Gök ağlamayınca yer gülemez. Siz de zevkü sefadan elinizi ayağınızı çekip açındırın kendinizi, açındırın ki gök ağlasın."

Köylüler, imamın dur otur söylediği bu söze mim koydular: Öyle ya... Göğün acıyıp ağlaması gerekti... Yağmur olsun.

Ertesi sabah, el birlik olup yediden yetmiş herkes köy alanında derleşt, başlarını

göge dikip dilleri döndüğünce ağlaşıp sızlamaya başladılar:

"Acı bize! Halimiz duman!... Perperişanız!.."

"Dilimiz damağımıza yapıştı..."

"Bebelerimize bile su veremiyoruz. Hayvancıkların ve masum bebelerin hatırına acı bize."

Dizlerini dövüyor, saçlarını başlarını yolup ağlıyor, ağlıyorlardı. Bütün bunları en güzel kim yapacak diye yarışıyorlardı da...

Artık tek işleri bu olmuştu. Alaca şafak onları meydanda buluyor, güneş veda ederken onlar evin yoluna düşüyorlardı.

Ertesi sabah, bir de bakıyorlardı ki, içlerinden biri gece yatıp uyumamış, en tutarlı, en duyulmadık cümleler bulmuş:

"Kuruduk, ocak çırpısına döndük."

"Bir ağlayıver; saman bile bizden yaştır."

"Fırınlar kavurdu bedenimizi..."

Bu sözler az zamanda moda oluyor, bir şarkı mırıldanır gibi makamla söylenirken iki yana veya öne arkaya sallanıyordu.

Evet, herkes köy alanına

gidiyor, yalvarıyordu ama köyde çiftçi Cemil derler birisi vardı. Zayıftan fukaranın biri. İşte bu Cemil'in alanın semtine uğramadığı az zamanda fark edildi.

Cemil ne kendi geliyor, ne karısını, ne ihtiyar anasını, ne de iki bebesini gönderiyordu.

O akşam kahvede Cemil'i çembere alıverdiler:

"Bre Cemil, seninki de iş mi, arslanım? Seni zındık

bilmezdik. Neden katılmazsın aramıza? Ne karın ağrın var?"

Cemil yoksuldu moksuldu ama, oldum olası aklının dediğini yapan, dik bir adamdı.

"Ben tarlaya varıp çalışıyorum," dedi.

"Ne demek bu?"

"Ne demesi olacak! İki tarlayı hazır ediyoruz; iki çuval buğday, azca arpa ekeceğiz."

"Oğlum, sen toptan çıldırıksın. Aklını hangi peynir ekmekle yedin? Yağmurun ucu mu güzüktü, ha? Sen o tohumu da, onca emeğini de rüzgârlara veriyorsun, yazık."

Cemil yalnızca:

"Olsun, tohum da, emek de benim." dedi.

Ne kadar üstüne vardılarsa Cemil'i yolundan caydıramadılar.

Cemil, Allahın her sabahı, millet alana koşarken, ardına karısı, topal anası, iki çocuğu, önde eşekle öküzü, mezarlığın üst başındaki kıraç tarlasının yolcusu idi.

Tarla, önce pulluklandı. Toprak, susuzluktan taş kesmişti. Pulluk sanki kaya keserken, onların canları burunlarına geliyordu.

Sonra taşlar ayıklandı.

Onlar bunları yaparken, köy alanından bu yana, uğultu halinde sesler yükseliyordu.

Cemil, ambarındaki dört çuval buğdaydan üç çuvalını toprağa ekti.

Tarlanın bir köşesi arpa, bir kenarcığı bostan, alt ucu da salatalık içindi.

Bir buçuk soluk almadan çalışmışlardı.

Derken, buğdaylar uç verdiler, yemyeşil. Bebe gözleri gibi cıvı cıvı. Ardından mısırların yeşili, bostanların küpe küpe yaprakçıkları gözüküverdi.

Şimdi bir yağmur gerekti.

Fakat köy alanındaki yalvarışlar destanlaştığı halde, yağmurun niyeti yoktu.

Yandık bittik külleriz,

Dertlere dert ekleriz.

Acı, güzel bizlere.

Bir yağmurun bekleriz.

Cemil ve ailesi, hiç sektirmeden tarlaya gidiyor, ya çapa yapıyor, ya da yaşlı armadan dibine oturup sararmaya yüz tutmuş, bitkilerine yaşlı gözlerle bakıyorlardı.

Bir gün Cemil, salatalıkların arasında çapa yapıyordu;

umulmadık bir şey oldu: Çapa bir taş takıldı. Cemil çekeledi, taş direndi. Cemil zorlandı ve taş yerinden kurtulup iki kol kalınlığında bir su, yürüyüp geliverdi.

Dondular, taş kesilip kaldılar.

Önce çamurlu bulanık, sonra da duru mu duru, soğuk mu soğuk, buzlar gibi bir su.

Cemil, karısı, anası, bebeleri atılıp bedenlerini yere attılar, suyu yüzlerine çaldılar, kana kana içtiler...

Coşkun su, şölen düşkünü su, buğdaylara, arpalara, bostan fidelerine özenle koşarken, Cemil dilleniverdi:

"Koşun! Koşun!.." diye bağırıyor, elini, kolunu sallıyordu. Ona ailesi de katıldı.

Köylüler geldi. "Nasıldı? Nasıl oldu?" Hiç sormadan atıldılar suya...

Kanmaları bir saat sürdü.

Sonra: "Yahu Cemil!.." demek geldi akıllarına. "Bu seninki ne iş? Biz ağlaştık, biz dilleştik; onca lafla dillerimiz nasır bağladı. Hal böyleydi de su neden sana geldi? Söyle, yoksa, senin bir ermişliğin filan mı var?"

Cemil, elindeki çapasıyla suyu tarlanın her bir yanına nöbetleşe veriyordu. Keyfine diyecek yoktu.

"E, dedi", "Şimdi de konuşmak sırası bende. Dinleyin hele. Ne demiştiniz imam efendi? 'Gök ağlamayınca yer gülmez' Siz göğü lafınızla ağlatmaya çalıştınız. Bu işe yatırdığınız sermayeniz bir çuval laf... Ya ben? Ya biz? Biz emek yatırdık. Alınteri döktük... Gelin, elinizi vicdanınıza koyun, söyleyin; gök, bu durumda sizin lafınıza mı ağlar, yoksa benim bunca emeğinle mi vicdanı sızlar? Emektir kutsal olan. Emektir acınacak. Yoksa laf değil. Emek yerde kalmamalı... İşte bunun böyle olduğuna şu akan su tanıktır; yalanım var mı?"

Köylüler durdular, düşüncelere vardılar. Kiminin aklı yattı, kiminin yatmadı.

Fakat, sabah, güneş yüzünü göstermeye davranırken, köyde çoluk çocuk, genç, ihtiyar, omuzlarına çapayı veya kazmayı vurmuş, tarlalara, bahçelere koşuyorlardı... O aylardır unutulmuş tarlalara, o uğranmadık bahçelere.

Bir Mumdur, İki Mumdur...

Elektrikler kesildi. Kollarımızı iki yana açıp dikkatli adımlarla mutfığa gittik. Az sonra salonumuzu iki mum aydınlatıyordu. Acar mumların titreyen alevlerine bakıyor, bir yandan da elleriyle duvarda gölgeler oluşturmuyordu. "Neden sigara içenler mum yakarlar?" diye sordu birden. Benim de tanık olduğum bir şeydi bu. Kapalı yerde sigara içenler hemen bir mum yakıp durumu kurtarmaya çalışıyordu. Hatta bebeği olan bazı yakınlarım bile, nasıl olup da bebeğin yanında sigara içebildiklerini sorduğumda, "Canım zararı yok, nasıl olsa mum yaktım, dumanı alır," diye kendilerini savunuyorlardı.

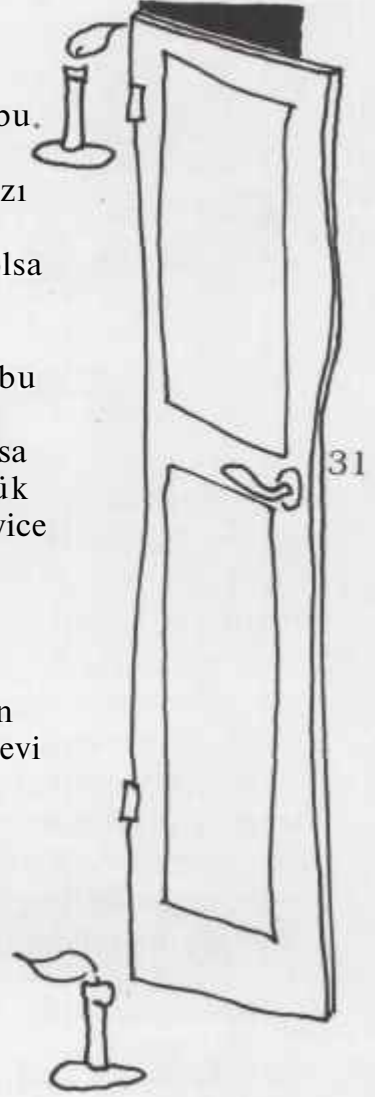
Acar'a bunun fasarya olduğunu anlatacaktım, ama bu kez de "fasarya" ne demek diye soracaktı. Bu yüzden başka türlü söyledim. "Kapalı bir odada sigara içiliyorsa zaten soluyacağımız oksijen azalır. Bir de üstüne üstlük mum yakılırsa, kalan oksijeni de tüketmiş oluruz ve iyice havasız kalırız. Mumun yanıltıcı bir yararı vardır tabii. Yandığı yerdeki havayı ısıtır. Isınan hava yükselir, yükselen havayı izleyen sigara dumanı da odanın tavanına yükselir."

Birden aklıma bir oyun geldi. Mumu, yarı açık duran kapıya götürdüm. Yere doğru yaklaştırdım. Mumun alevi içeri doğru döndü. Yukarı, kapının üstüne doğru kaldırdım. Bu kez de dışarı doğru yöneldi.

"Söyle bakalım," dedim Acar'a. "Neden yukardayken alev dışarı, aşağıdayken içeri doğru dönüyor?"

O anda elektrikler geldi. Acar mumları söndürüp mutfığa götürdü. Bu arada ben cevabı sizden bekliyorum.

Geçen sayının çözümü: Görünmez yazı yazmak istiyorsanız, soğan veya limon suyunu mürekkep gibi kullanabilirsiniz. Yazdığınız yazı görünmez. Daha sonra okumak istediğinizde kağıdı biraz ısıtmanız yeterlidir.

BİR KİTAP BİR YAZAR

Selma Erdoğan

Seni Seviyorum Coco

Güngör Köknel * Res.: Emine İnkaya *
Mavibulut Yayınları * 1. Basım: Kasım 1994 *
64 sayfa * 20 X 14 cm * 1. hamur kağıda, ciltli
* siyah-beyaz resimli * 115.000TL.

Çocuklar için yazdığı çeşitli öyküleri Kırmızıfare'de yayımlanmaya başlayan **Güngör Köknel** Ankara doğumlu bir yazarımız. Bankacılıktan emekli olan Köknel'in iki oğlu ve bir de torunu var.

Seni Seviyorum Coco'nun kahramanı olan maymun Coco, bütün maymunlar gibi bir maymun; komik, akıllı, zıpır ve hareketli. Ama kahramanımız Coco aynı zamanda duygusal, anlayışlı ve arkadaş canlısı. Sanki bir çocuk. Üzülüyor, seviniyor, hasta oluyor, korkuyor... Tıpkı bizler gibi. Coco'yu tanıyınca, "Keşke Coco benim de arkadaşım olsa..." diyor insan.

Kitapta Coco'nun altı öyküsü var. İlk öyküde Coco'nun Sırma ile ve okurla tanışması, daha sonra Coco'nun sokağa çıkıp öteki hayvanlarla yaşadığı komiklikler öteki öykülerde de sürüp gidiyor. Yazar, Coco'nun serüvenlerini anlatırken yalnızca güldürmeyi amaçlamıyor, insanlar arası ilişkilerdeki duygusallığa, arkadaşlık, paylaşma gibi kavramlara da ölçülü bir yer veriyor.

Coco'yu seveceksiniz....

Bu kitabı kitapçınızda bulamıyorsanız bize yazın veya telefon edin. Unutmayın, Kırmızıfare aboneleri olarak bizden yüzde yirmi indirimle kitap alma hakkınız var.

Mavibulut Yayınları

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLERİ DİZİSİ

Artık Kendim Boyayabilirim * *Fatih Erdoğan*

Artık Kendim Çizebilirim * *Fatih Erdoğan*

İLK KİTAPLAR DİZİSİ

Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

Camı Sıkılan Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

Kardeş İsteyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

Uyuyamıyor musun Küçük Ayı (Ciltli) * *Waddell-Firth*

Kırçıl Horoz (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Demet'in Bahçesi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Kedi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Balık (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Köpek (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Kuş (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Aç Tırtıl * *Eric Carle*

Annem ve Ben * *Leylâ Sakpınar*

Kardeşim ve Ben * *Leylâ Sakpınar*

Şıkırdak'ın Çıngırağı (Ciltli) * *Aysel Gürmen*

ARTIK KENDİM OKUYABİLİRİM DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü * *Fatih Erdoğan*

Okula Geç Kaldım * *Fatih Erdoğan*

Dedem Bana Düdük Yaptı * *Fatih Erdoğan*

Geçiyordum Uğradım * *Fatih Erdoğan*

FINDIK KİTAPLAR DİZİSİ

Pufpuf Ayı Bal Peşinde * *A. A. Milne*

Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri * *A. A. Milne*

Park, Peri ve Belediye Başkanı * *Dilek Aykul Bishku*

Bayan Tutu Modaya Uyuyor * *Melek Güngör*

Gökyüzündeki Tuhaf Delik * *Dilek Aykul Bishku*

EDEBİYATA DOĞRU DİZİSİ (Ciltli)

Kanaryamın Öyküsü * *Ayla Çınaroğlu*

Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev * *Ayla Çınaroğlu*

Serdar'ın Öyküleri * *Nuran Turan*

Serdar'a Öyküler * *Nuran Turan*

KİTAP KURDU DİZİSİ (Ciltli)

Küçük Prens * *A. Exupery*

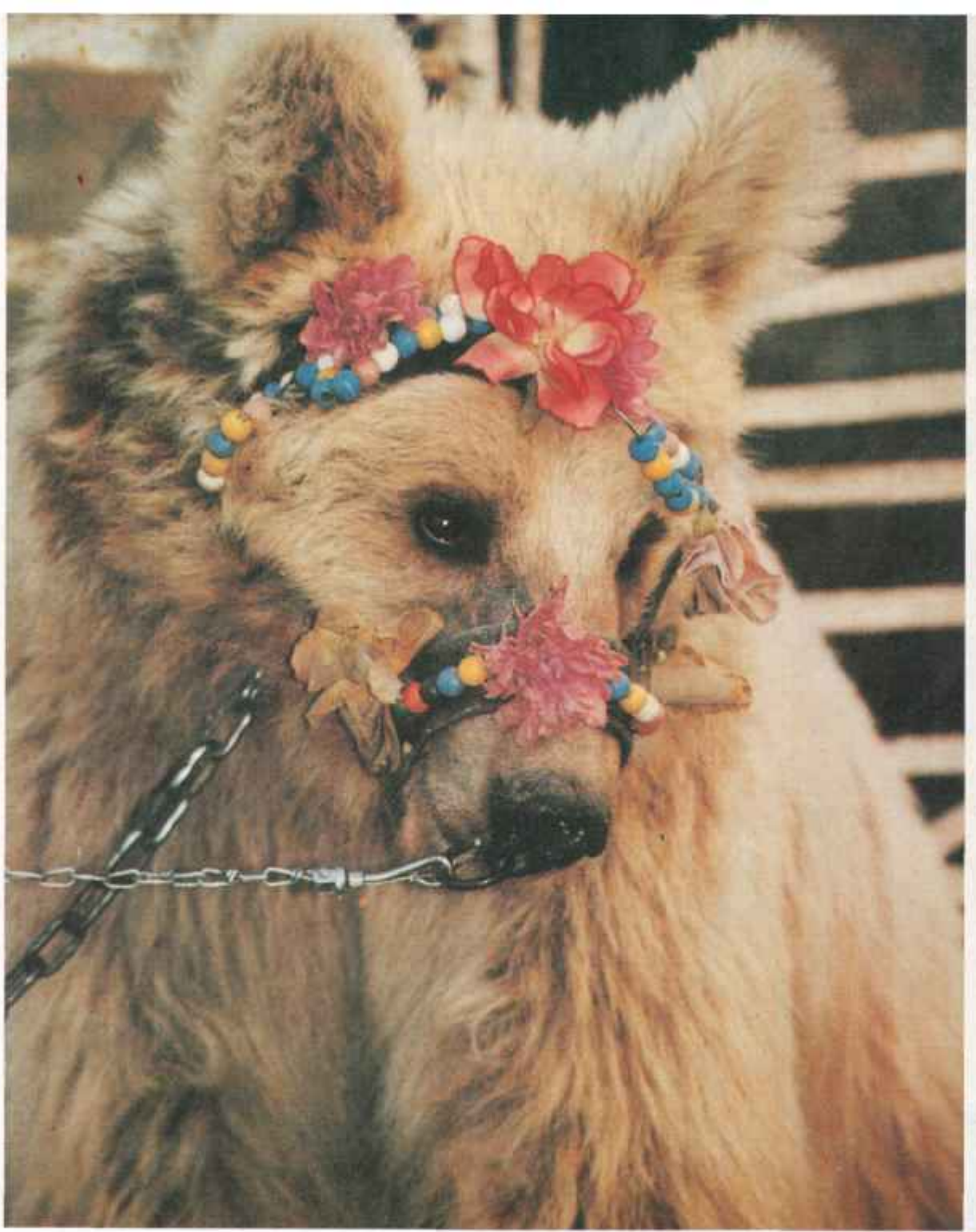
Uçurtmam Bulut Şimdi * *Sevim Ak*

Seni Seviyorum Coco * *Güngör Köknel*

DERGİLER

KIRMIZIFARE Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi

Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ Dergisi

"Ben de **Kırmızıfare**'ye aboneyim!..."